

Den inre resan – och dess konsekvenser

Vid sidan av den teologiska polariseringen inom kristenheten i dag finns det en mindre uppmärksammas mystik polarisering som är svårare att upptäcka på en gemensam kristen terminologi. Ytterst handlar det om ett val mellan Bibelns Jesus eller ”den inre resan”, om vi når gemenskap med Gud genom att ta emot Jesus Kristus eller genom att borra oss in till djupet av vårt inre, där han redan finns som ett högre, gudomligt Själv gemensamt för alla människor och alla religioner. Med valet följer två vitt skilda världsåskådningar, den bibliska eller den ockulta.

Den bibliska vägen till Fadern genom Jesus Kristus har en given världsbild, gudsbild och människosyn som ligger till grund för budskapet om frälsning. Gud är personlig, helig, nådig, kärleksfull och barmhärtig. Han är Fadern och Skaparen som står över skapelsen, men som uppenbarat sig i sin Son Jesus Kristus. ”Den som har sett mig har sett Fadern” (Joh.14: 9). Människan skapades till likhet och gemenskap med Gud, men hon lät sig frestas till uppror och olydnad och skildes från Gud, som är helig (Jes.59: 2). Det är inifrån, från människans hjärta, som det onda utgår, säger Jesus (Matt.15: 18; Mark.7: 21-23). Det stora problemet är synden, och ondskan är ett *inre* problem som kräver en inre lösning. Därför sände Gud sin Son Jesus Kristus för att frälsa människan från synden och återupprätta gemenskapen med sig själv genom en *ny födelse* (1 Joh.3.8). Den som tar emot Jesus, blir ett Guds barn (Joh.1: 12), föds in i Guds rike av vatten och ande (Joh.1: 13 och 3:3-6) och får den helige Ande som ett sigill och en handpenning på arvet (Ef.1: 13-14; Rom.8: 17; 1 Joh.5: 2,10). Allt detta ges av nåd genom tro på Jesus Kristus som försonat oss med Fadern genom att ta på sig straffet för våra synder (Joh.3: 16; Rom.3: 22-26; Gal-3:14; Ef.2: 13-16). Han är Guds Lamm som tar bort världens synd (Joh.1:36).

Det goda, evangeliska budskapet är, att Gud själv berett frälsning och helgelse för sina barn genom Sonen och Anden, att vi varken kan eller behöver frälsa oss själva genom yttre gärningar. Gud gör verket i oss *inifrån* och formar oss till likhet med Sonen i kärlek och trohet till Fadern (Rom.8: 29) – om vi vandrar i Anden (Rom.8: 3-11). Först sker pånyttfödelse genom Anden, sedan följer goda gärningar som en frukt av Guds kärlek i oss (Rom.5: 5). Det var den befriande insikten för Martin Luther och John Wesley, som båda förgäves kämpat för att efterlikna Jesus Kristus i egen kraft genom askes och yttre gärningar.

Den naturliga och innerliga gemenskapen mellan Fadern och Sonen är modellen för lärjungarnas gudsrelation genom den helige Ande - då som nu. Hjälparen den helige Ande kommunicerade med lärjungarna var de än gick fram, vägledde, fyllde och utrustade dem till tjänst i Guds rike för att de som lemman i Kristi kropp skulle fortsätta Jesu verk att förkunna det trosskapande, frälsande Ordet för alla folk, fostra lärjungar, döpa, bota sjuka och uppväcka döda.

Den inre resan baserar sig på en helt annan världsbild, gudsbild och människosyn, nämligen den ockulta föreställningen om människan som ett mikrokosmos av ett gudomligt makrokosmos med inre energier analoga med energierna i universum. Resan har i alla tider lockat människor från vitt skilda sammanhang: österländska religioner, grekisk filosofi, gnosticism, hermetism, alkemi, teosofi, antroposofi, New Age och kristen mystik, men likheterna döljs av de terminologiska skillnaderna.

Ockultismen är en bedräglig slöja som hindrar människor att se betydelsen av Jesu försoningsdöd på Golgata kors. Spindeln i nätet är ormen från lustgården, som fortsatt att fresta med *guddomliggörelse* oberoende av Gud. **Kärnan** är lögnen om människans innersta gudomliga identitet, *gudagnistan*, som förbinder henne med en större gudomlig helhet, det Ena, Varat, Brahman, Världssjälen, en okänd ”GUD bortom Gud” (KG Hammar, *Samtal om Gud*,

s.20). Gudagnistan är gemensam för alla människor, menar man, även om benämningarna varierar från Atman och Buddhanaturen i öster till Självet, det högre Jaget, Kristusjaget eller Logos i väster. **Målet** för resan är *den mystiska erfarenheten* som innebär en ny upplysning och *insikt* (gnosis) om människans, förhållande till gud och universum, att hennes innersta, gudomliga *Själv* är en del av den dolda, stora enheten bortom mångfalden. **Upplysningen** åtföljs av paranormala fenomen som visioner, auditioner, levitation, ut-ur-kroppen-upplevelser, bilokation, förmåga att bota sjuka, att läsa tankar, att tala med djur etc. Dessa är tecknen på gudomliggörelsen och påträffas hos s.k heliga män över hela jorden: indiska gurur, buddistiska bodhisattvor - och katolska helgon! **Metoderna** på vägen är *askes* och *djupmeditation (kontemplation)* med hjälp av gemensamma *tekniker*: lotusställning, manipulation av andningen, fokusering på inre energicentra (*chakran*) och repetitiva böner - med eller utan radband. Teknikerna syftar till att passivera, "tömma" eller "rena" medvetandet, för "Guds närvaro kräver jagets frånvaro", säger man. Samtidigt aktiveras en gåtfull inre energi, *kundalinikraften*, eller ormkraften, som man skall få att strömma från ryggslutet upp till hjässan och den stora upplysningen. I indisk mystik är det den kvinnliga Shakti som söker förening med guden Shiva i det högsta chakrat. Föreningen beskrivs av Johannes Aagaard, f.d. docent i missionsteologi vid Århus universitet, som en "kosmisk orgasm", en upplevelse av ljus och enhet med starka lustkänslor.

William Johnston, jesuit, professor i mystik teologi och meditationslärare menar att kundalini förekommer över hela världen, bland buddister, taoister, indianer – och katolska mystiker. I sin bok *Mystical Theology* beskriver han en kundaliniupplevelse hos en katolik försänt i kontemplation (djupmeditation). Johnston ser ett samband mellan kundalini och de kristna mystikernas inre eld och erotiska språk. Han förknippar också en del paranormala fenomen hos Teresa av Avila (1500-talet), Padre Pio (1887-1968) och St Joseph of Cupertino (1600-talet) med kundalinikraften (*Mystical Theology*, 1995, s 140-149).

För tio år sedan var New Age på tapeten. Då höjdes många varnande röster och alla var överens: New Age var inte bra. Den ockulta världsbilden (mikro-makrokosmos), människosynen, uppfattningen om synd och frälsning var österländska och stick i stäv med evangelisk kristendom. Teknikerna som tömde medvetandet hade samma effekt som olika droger och öppnade för främmande andemakter. *Nu sprids samma föreställningar och samma tekniker inom ramen för "kristen mystik" men ingen reagerar.* Vad har hänt? Är det okunnighet eller rädsla för att bli kallad kärlekslös, dömande och splittrande som tystar kritiken? Är det inte vår plikt att förvalta det budskap vi fått oss givet och pröva allt och alla med Bibeln som norm, Ordet som – enligt Jesus - skall döma oss på den yttersta dagen? Innebär inte kärlek till Gud också kärlek till Sanningen och trohet mot hans Ord? Paulus och Johannes uppmanar gång på gång församlingar och enskilda lärjungar att se upp för villfarelser, bevara det de hört från begynnelsen och förbli i den sunda läran, den enda som leder till frälsning. "Partier måste finnas hos er", säger Paulus i 1 Kor 11:19, "för att det skall visa sig vilka det är som håller provet". Lögner om människans gudomliga väsensgrund blir inte sannare av att upprepas i kristna böcker, föredrag och massmedia, men den har redan lett till en gnostisk, nyandlig teologi, som omfattas av allt fler inom kristenheten – tvärtemot Jesu undervisning om att det onda kommer just från hjärtat, att synden är ett inre problem som kräver en inre åtgärd: pånyttfödelsen. Först då tänds det Sanna Ljuset och Livet i människans hjärta. På a bristfälliga bibelkunskaper och teologisk omedvetenhet ser man inte att den mystiska teologin i kärlekens och enhetens namn undanröjer stötestenen och hörnstenen Jesus Kristus och sällar sig till en världsomfattande antikristen ideologi. Den månghövdade gnostiska hydra som Irenaeus bekämpade är på frammarsch.

För en utförligare jämförelse mellan New Age, kristen mystik och modern teologi hänvisar jag till artikeln *Kristendom eller nykristendom?* Vid behov kan jag sända den som Word-fil, 24 sidor.

I artikeln påvisar jag a) likheter mellan österländska meditationstekniker och kristen djupmeditation b) likheter i upplevelsen av gud inom österländsk och kristen mystik c) likheter mellan den mystiska teologin, senvedisk hinduism och föreställningar inom New Age.

Jag menar att användningen av meditationstekniker baserade på indisk yoga leder till upplevelser som får konsekvenser för teologin. I den kristna mystiken har den evangeliska referensramen redan förskjutits i riktning mot en senvedisk enhetsfilosofi, där den stora insikten är att människans innersta väsens kärna, Atman, är identisk med "Gud" eller världssjäl, Brahman.

Frukten är en mystik teologi med många avsteg ifrån klassisk, evangelisk kristendom.

I sin senaste bok *Kristen mystik* (2000) har Antoon Geels sammanfattat den mystiska teologin i sju punkter:

- Den gudomliga energin pulserar fram och tillbaka i kosmos. Skapelsen är en nödvändig emanation, ett utflöde, och ett lika nödvändigt och i många fall latent återflöde tillbaka till Ursprunget.
- Gud är därför både immanent och transcendent, dvs. inneboende i skapelsen och bortom den.
- Gud är både dold och uppenbarad. Guds väsen kan man i grunden inte säga någonting om. Mystikern väljer ett apofatiskt (förnekande) språk för att, trots utsägbarheten, ändå försöka utsäga något om denna Gud. Guds verk eller egenskaper kan däremot beskrivas i katafatiska (bejakande) termer.
- Före skapelsen var människan delaktig i en preexistent enhet. På grund av syndafallet har människan "glömt" denna enhet, som är hennes Ursprung.
- Den inneboende gudomliga energin finns inom människan som en "liten gnista". För att förverkliga den måste människan nå bortom allt sådant som hör skapelsen till. Erfarenheten av gudomlig närvaro förutsätter personlighetens frånvaro, jagets död, *mors mystica*, (den mystiska döden).
- För att nå bortom sin egen personlighet använder mystikern ett antal tekniker, till exempel askes, meditation, kontemplation, bön, visualiseringar, m.fl.
- De mer systematiskt lagda mystikerna har utvecklat en *scala perfectionis*, en lära om andlig utveckling i olika steg. (Geels, *Kristen mystik*, s.239).

Den mystiska teologin är förödande för evangelisk kristendom. Människan blir upphöjd, Gud avlägsen och Jesus diffus. Han reduceras närmast till prototypen för en gudomliggjord mänsklighet. På *den inre resan* mot gudsmötet i djupet av själen behövs han varken som dörr eller väg. Nej, den frälsande insikten är - liksom i hinduismen och gnosticismen - att han redan finns där, anonymt i varje människa, som *Logos* i botten på alla religioner (Karl Rahner, Wilfrid Stinissen) eller en *inre Kristus*, eller *Buddha-naturen*, *Själv*, *Kristus-Jaget etc.* "Atman", eller det ockulta "Själv", har många synonymer. Tat tvam asi, "Du är det" säger hindun. Därför är vi alla potentiella gudar, bara vi skalar av lökens olika lager genom askes och meditation så gudagnistan kan lysa fram. Det behövs m a o ingen Frälsare utanför människan.

Budskapet är antikristet per definition i 1 Joh 4:2-4 och 2 Joh 7-10. För om Kristus-Logos finns i botten av alla religioner skiljer man mellan Jesus och Kristus. Den historiske Jesus född av jungfru Maria är inte längre Kristus, vilket innebär ett avfall från den urkristna bekännelsen: *Jesus är Herren*. I den kristna mystiken flyttas tyngdpunkten från försoningen till inkarnationen, som verkar att ha gudomliggjort hela mänskligheten oberoende av förhållandet till Jesus. Fram träder ett syndfritt släkte, som bara behöver hitta sin innersta identitet.

Den mystiska teologin genomsyrar hela boken *Kristen djupmeditation* av Wilfrid Stinissen, men den skyftar även fram i hans senare böcker, liksom i *Den inre trädgården* av Per Mases. Teologin visar sig även i den nya kyrkoordningen och förslagen till nya gudstjänstböcker för Sv kyrkan.

Människosynen är gnostisk, som i senvedisk hinduism

Några exempel ur *Kristen djupmeditation*:

Människans djupaste kärna är född av Gud (s 31). Hennes grund är en gnista av Guds kärlek (s 32). Hennes äkta personlighet är Guds kärlek (s 33). Källan finns innerst inne bara vi borrar oss tillräckligt djupt (s 36-37). Borrmaskinen är den ”oavslåtliga bönen”, dvs korta upprepningar (s 118 och 126). Ljuset finns i hjärtats djup (s 128). Därför behöver vi bara bli det vi är: ljus (s 164). Ljuskällan finns i solar plexus (s 165). ”För varje människa gäller att hennes djupaste jag är Kristus (s 42). ”Det kommer en tid då du har upptäckt att detta ’Abba, Fader’ ...alltid har funnits i dig” (s 167).

Enligt Stinissen bekräftar mystikernas erfarenhet detta. Den ”gamla teologin lärde att människan vid dopet fick den heliggörande nåden som innebar att Gud tog sin boning i henne, men redan Tomas av Aquino hade insett att han inte var mer närvarande i en döpt än i en odöpt” (42). Teresa av Avila kommer till samma ”insikt om att Guds närvaro, kraft och väsen är i alla ting” (s 42-43). Solar plexus, som enligt Stinissen är säte för ”ljuskällan”, sammanfaller med manipura-chakrat i yogan.

Några exempel ur *Den inre trädgården*

Det finns en djup brunn i vår inre trädgård. Den lockar inte till narcissiskt självbeskådande – men man upptäcker där *sitt sanna jag*, skapat till likhet med Gud. Därför har Teresa av Avila följande inbjudan från Gud: ’O själ, sök dig i mig’ och ’O själ, sök mig i dig.’ (s 92).

Det är Guds vilja, att *vi kommer till oss själva* och når kontakt med livets *källflöden*. Så kan ett friskt och rikt liv växa fram (s 29).

Den kristna mystiken har övertygelsen om att vi alla är kallade till *helighet – till att bli ett med vårt djupaste jag* (63).

Ökenfäderna bejakar en reningsprocess där den gudomliga energin får verka. Johannes Cassianus (360-435) säger att det är *’hjärtats renhet’* som möjliggör djupare andlig kunskap, vilket enligt Mases är en allmängiltig sanning för den kristna mystiken. För att nå dit måste man ge upp allt: tankar, gudsbilder, föreställningar, egen vilja.. Det är enligt hans lärare Evagrius Ponticus (346-394) ett *’bildlöst skådande’* (Jfr Zenmediationens Väsensskådande s 6) Medlet är upprepningen av en enda kort sats som *’Gud kom till min räddning’*. Den stillar tankarnas flöde och blir till den ordlösa närvaron inför Gud. *Övningen leder till ’hjärtats renhet’ och förmedlar erfarenhetsmässigt vetande om Gud.* (s 63).

Det ”rena hjärtat” och ”det bildlösa skådanget” är enligt Antoon Geels (*Kristen mystik*, s 75) synonyma uttryck för *apatheia*, dvs det kontemplativa stadiet. Evagrius karakteriserar det som ”orubbligt lugn”, ”fulländad formlöshet” och ”omedvetenhet om all sinnlig erfarenhet” (Geels, s 68). Begreppet ”renhjärtad” har man fått ett annat innehåll än i Bergspredikan.

Definitionen av synd är den samma som i österländska religioner och New Age, nämligen separationen eller illusionen av separation från Gud, inte upproret och olydnaden som förorsakade separationen. Därför är frälsningen just att hitta sitt ockulta, sanna Själv och den inneboende naturliga enheten med Gud och andra människor. (Jfr ”Människosynen”.)

Enligt Wilfrid Stinissen i ”*Kristen djupmeditation*”: *Man kan alltså säga att det som ligger till grund för människans alla villfarelser är en fundamental illusion: hon vet inte vad eller vem hon är. Inom buddismen betonas det att synd kommer av brist på kunskap, brist på medvetenhet. Därför bör man upplysa och medvetandegöra människan. Den som är medveten om vad han är, är nödvändigtvis god, han strålar av kärlek. Det är detta som Jesus säger: ’Sanningen skall göra er fria’. (Joh. 8: 32) s 30. Ja, vår synd består i att vi förnekar vår djupaste natur” (s 36).*

Enligt Per Mases i ”*Den inre trädgården*”: *Ursynen är att människan rev sig loss från sitt förtroendefulla ja till Gud.*

Världsbilden är senvedisk-ockult

Enligt Stinissen : *Men om hon lägger sin tyngdpunkt på det allra djupaste i sig själv, det gudomliga varat, då upptäcker hon också överallt, hos alla människor, detta gudomliga liv. Hjärtats djupaste djup är också världens djupaste grund (s 87).*

Universum kan liknas vid en cirkel /-/-/ du kan också, då och då, dra dig tillbaka i Gud som är universums medelpunkt. Där, i medelpunkten, som är en punkt som sammanhåller hela cirkeln, har du på ett hemlighetsfullt sätt kontakt med allt och alla på samma gång.

Cirkeln med en punkt i mitten känns igen från buddistisk litteratur. Den här världsbilden finns också hos Martin Lönnebo: *Det bästa sättet att nå andra människors djup är att nå sina egna, ty på djupet är vi förenade* (ur Ängeln). Djupet verkar motsvara C. G. Jungs kollektiva omedvetna och Eckharts urgrund, "Gudomen".

Enligt Per Mases : *Med hänvisning till Henri le Saux, benediktinermunk och Indienmissionär: I centrum av människans hjärta bor tillsammans med Gud även hennes medmänniskor och hela skapelsen... Där Gud bor är ingen skild från andra (s 95).*

Balansen är hemligheten och att komma in i *enheten med sig själv och hela tillvaron...* Genom att vi blir förankrade i vårt djup övervinns dualismen (s 36).

Gudsbilden är senvedisk-platonsk

Det stora Varat, "Mysteriet", som vi inte kan veta något om, Urgrunden, det Ena, finns bortom de olika religionernas gudar. KG Hammar talar om GUD bortom Gud (*Samtal om Gud*), Lennart Koskinen om "Jag är" ovanför Fadern, Sonen och Anden (*Gud 2000*) och sällar sig därmed till religionsfilosofen John Hicks nygamla idé om den gemensamma guden med många namn (*God Has Many Names.*).

Redan Irenaeus kritiserar den här gudsbilden hos gnostikerna. "The Father of all is shut up and circumscribed by that which is beyond Him", skriver han i sitt verk mot kätteriet. "The Father is not unknown, but known through the Son" (Against Heresies . 4).

Stinissen, Hammar och Koskinen är positiva till österländska meditationstekniker som yoga, TM och zenmeditation.

Zenmeditationen i väst baserar sig på Daisetsu T. Suzukis presentation och upplevs av Olav Hammer som "teosofisk". (*New Age en ny folktro*, s.99). Teosofin i sin tur är en syntes av hinduism, buddhism och ockultism gjord av Helena P. Blavatsky. Det läromässiga innehållet i New Age utgörs i stort sett av denna syntes.

Till Sverige kom zenmeditation genom Hans Hof (Svenska kyrkan) som började hålla kurser på S: t Davidsgården i Rättvik - mig veterligen det första ställe i Norden där kristna och buddister mediterade sida vid sida. Det var Wilfrid Stinissen som introducerade honom för nestorn inom europeisk zenmeditation, Karlfried Dürckheim. Denne beskriver zen som läran om den Verklighet som är bortom alla motsatser. Att erfara verkligheten är detsamma som att erfara sitt eget väsen, eftersom varje människa i grunden är Buddha (*Meditation och mystik*, s 83-85, red. Hans Hof och Wilfrid Stinissen 1972). Hof menar att Buddha och Kristus är ett och samma uttryck för vår sanna natur, i vår inre upplevelse (Sökaren 1/94). Enligt Wilfrid Stinissen är målet för zenmeditationen *enhet med allt* (*Kristen djupmeditation*, s 175).

Uppllysningen, *satori*, är också det stora Väsensskådandet, *kensho*. Satori beskrivs av Hugo M Enomiya-Lassalle som *den erfarenhetsmässiga kunskapen om den absoluta enheten av allt Vara, där det varken finns något för sig själv bestående jag eller något enskilt ting och därmed heller inga motsatser* (Lassalle: *Zen-meditation för kristna*, s 10). Även Lassalle har anknytning till Rättvik. Hans Zen-centrum utanför Kyoto i Japan har varit förebilden vid utformningen av Rättviks meditationscentrum.

Teologin inom västerländsk zen-meditation är m. a. o. densamma som i Stinissens kristna djupmeditation och hinduismens vedanta-filosofi om Sjävetts djupaste identitet med "Gud" i den stora enheten. Också i zen-meditationen fokuseras på naveltrakten, också här talas om en kraft i bäckenområdet som stiger uppåt, framför allt i ryggen (Dürckheim, s 58-61 i Hof-Stinissen, *Meditation och mystik*) – precis som i kristen djupmeditation och yoga.

Karlfried Dürckheim har en beskrivning av *satori*, "upplysningen", som liknar ett möte med Någon. Man måste först överge den gamla jag-inställningen och nå ner till det djupa där "det vanliga medvetandets ljus slocknar och ens väsen börjar lysa". Den mediterande upplever ett påkopplande av en annan dimension, en närvaro som genomtränger hela andningsförloppet så att upplevelsen av tid, rum och mångfald försvinner:

I ett slag förvandlas det, som man från det gamla jagets ståndpunkt upplevt som en skrämmande tomhet, till en obeskrivlig fullhet (Fülle), som genomtränger en med kraft, ljus och värme. Detta som man upplever som "verklighetens fullhet" när man går in i grunden, kommer sedan att helt behärska andningen. --- Och det kan sluta som en överväldigande upplevelse av "den stora Erfarenheten" – alla grader av genomlysning är möjliga, från ett ljus som bara lyser upp som en blix till en stämning som fyller hela andningsförloppet. Det enda som den övande bör se till är att han lär sig att varsebli även den allra lättaste beröring utan att fixera den. Och att han å andra sidan lär sig att helt enkelt låta verkligheten komma med sina gåvor till en och att aldrig ställa förväntningar på den, än mindre att fordra något av den.

Om man fortsätter med andningsövningarna bildas efterhand en "väg-kropp" som inregistrerar och korrigerar varje avvikelser från den rätta formen. Övningen syftar till att förvandla människan så att hon kan tjäna "det stora Tredje" och en dag uppleva lyckan i att "det stora Tredje" – skapande och förlösande – uppenbarar sig. Neddykandet i det Ena slår om i ett uppdykande ur ens väsen. I uppstigandet växer den form som svarar mot ens väsen. Punkten mellan neddykning och uppstigning "kan vara en ändlöshet av skakande möte med djupets makter, såväl med de mörka som de ljusa. Men detta moment kan också innebära erfarenheten av en kosmisk kraft, en gnistrande fullhet från ett oändligt fjärran". (Hof-Stinissen *Meditation och mystik*, s 78-80).

Jag associerar till "ljusets ängel" i 2 Kor 11:14.

Mystikerna läser och tolkar Bibeln utifrån sina mystiska erfarenheter. Stinissens tolkning av citatet ifrån Joh 8:32, *Sanningen skall göra er fria* (s 4) är ett exempel på detta. Orden lösröcks ur sitt sammanhang och ges en helt annan innebörd. Läsningen påminner om Rudolf Steiners esoteriska "kristendom". Det är som om en förrädisk slöja skulle läggas över Skriften, en slöja som förvänder synen på läsaren och döljer evangeliet om frälsning ifrån synd genom tron på Jesus Kristus. Jesu unika ställning som världens ende Frälsare, Guds ende Son, enda oförstörda avbild och enda fläckfria offerlamm tonas ner och övertas av hela mänskligheten. Hans död blir modellen för den mystiska döden (*mors mystica*) och uppståndelsen för upplysningen/gudsmötet/det andliga bröllopet (*unio mystica*) inom oss.

I det andra Timoteusbrevet 2:17-18 nämner Paulus Hymeneus och Filetus som kommit bort från sanningen. *De bryter ner tron för somliga, när de säger att uppståndelsen redan har ägt rum.*

Mystiker har en förkärlek för den allegoriska, "andliga" tolkningen i stället för den typologiska eller bokstavliga som Jesus och apostlarna vanligtvis tillämpade. Detta motiveras med att "bokstaven dödar och Anden gör levande", ett citat som också tagits ur sitt sammanhang och feltolkats. Paulus talar inte alls om bokstavlig läsning utan om lagens bokstav, det gamla förbundet i motsats till det nya. Säger inte Jesus själv att hans Ord är Ande och Liv! Ett annat påstående är att Gud gömt guldkornen under ytan så att vi inte skall tro att vi förstår allt. Skulle Gud som offrade sin Son till försoning för världens synd roa sig med en kurragömma-

lek för att dölja det angelägna budskap han ville förmedla genom sitt Ord och Ordets lärjungar?

Likheterna mellan österländsk och kristen mystik har lett till att många mystiker sökt sig till "The Perennial Philosophy" enligt vilken mystiken är den gemensamma kärnan för alla religioner. Uttrycket myntades av Wilhelm Leibniz (1649-1716), men populariserades av Aldous Huxley genom boken med samma namn 1954. Huxley tillhörde gruppen av brittiska nybuddister och nyhinduer som flyttade till Kalifornien vid krigsutbrottet och sökte mystiska upplevelser genom meskalin och LSD. Enligt denna urgamla filosofi är de dogmatiska olikheterna bara sekundära ytfenomen. Alla vägar leder till samma mål, "God Has Many Names". Därför är grunden redan lagd för en gemensam universalreligion. William Johnston går så långt att han föreslår en transformerad kristen teologi på basis av den mystiska erfarenheten, allt för att vi skall kunna föra en dialog med andra religioner och nå den eftertraktade stora Enheten. Förslaget presenteras i boken *Se – med kärlekens öga*, Proprius 1994, med förord av Gunnel Vallqvist. Syftet med boken är att visa på paralleller mellan religionerna bortom de språkliga skillnaderna.

Likheterna mellan New Age och kristen mystik förklaras av deras gemensamma rötter i hinduism, buddhism, och ockultism. Både djupmeditationen och det nu så populära radbandet kommer liksom zenmeditationen med stor sannolikhet från yogan (Eliade, M: *Immortality and yoga*, s 65). Radbandet eller *malan* är guden Brahmas epitet (Glasenapp: *Indiens religioner* s 136) och har använts som hjälpmedel inom yogan. Teknikerna beskrivs i både Bhagavadgita (ca 200-talet f Kr) och Patanjalis yogasutra, (nedtecknad ca 200 e Kr). Patanjali har också en utförlig förteckning över alla de paranormala fenomen som yogan leder till. De vanligaste nämns även av Erwin Bischofberger i en bok om kristen mystik: *Guds födelse i mänskan*, 1986. På den inre "pilgrimsresan" förekommer nämligen visioner, auditioner, extaser och 'underbara' förmågor som klärvoajans och förmågan att gå utanför sin kropp. Benediktinermunken Henri Le Saux, som Mases hänvisar till, sätter likhetstecken mellan östkyrkans Jesusbön och *Namajapa* eller "namnets bön" i Indien. *Beträffande skolans metoder för koncentration och andningskontroll saknar de inte likheter med hinduistisk yoga*, skriver Le Saux i boken *Den heliga närvaron*. s 93.

På sin kontemplativa resa i *Den inre borgen* beskriver Teresa av Avila ett förfärligt larm i huvudet: *Jag tyckte att mitt huvud var fullt av en massa mäktiga floder och dessutom av vattenfall som störtade ner, av en mängd fåglar som sjöng och visslade, och detta hörde jag inte i öronen utan överst i huvudet, där man säger att det högsta i själen finns* (s 57). Fenomenen, som William Johnston kallar för "Zen-sickness" (*Mystical Theology*, s 144) påminner om effekter av yogaövningar. En yogi i *siddhasana*-ställning beskriver liknande inre ljud: *At first, the sounds perceived are violent (like those of the ocean, thunder waterfalls), then they acquire a musical structure (of "mandala", of bell and horn), and finally the hearing becomes refined (sounds of the "vina", the flute, the bee* (Eliade, M: *Yoga: Immortality and Freedom*, s 132).

Medvetandet verkar vara människans naturliga skydd mot andevärlden. Det passiva, kontemplativa tillståndet, "det rena medvetandet", visar sig öppna för demoniskt inflytande. Inom alla mystiska traditioner finns exempel på kontakter mellan mystiker och dylika guider. Symeon den nye teologen (Jfr nedan) såg sin andlige vägledare "den gamle mannen", "helgonet" under en extas (Geels: *Kristen mystik* s 114). Ökenfäderna förde en ständig kamp mot demoner. Nyandligheten vimlar av vägledare i andevärlden: *Ambres, Seth, Maitreya, etc.* Deras budskap är förvånansvärt överensstämmande. De talar om människans gudomliga natur, synd som okunnighet och reinkarnation.

Både inom österländsk och kristen mystik förekommer exempel på obehagliga upplevelser. Enomiya-Lassalle beskriver en företeelse som inom zen kallas för *makyo*, ”djävulsvärlden”. Den mediterande kan få se ”gestalter och ting” som ”i verkligheten inte existerar”: buddhor, vilda djur och liknande. Det kan vara ljusförnimmelser eller ljud så tydliga som om någon ropade på en. Zenmästaren förklarar detta med att bilder från det omedvetna kan tränga in i ett medvetande som håller på att tömmas. (i Hof-Stinissen: *Meditation och mystik*, s 125). En avhoppare från TM berättar om röster och konstiga monsterliknande figurer. Ibland när han låg och vilade efter det s.k. Siddhi-programmet upplevde han att någonting försökte komma in i hans kropp. (Den som behärskar programmet har nått fulländning och enhet med det gudomliga.) En annan hade fått en spontan ut-ur-kroppen-upplevelse och hade svårt att hitta tillbaka (Rune Dahlén: *Myter om TM och mantra*, s 215-220). En dansk kvinna som erfarit kundalnikraften vid raja-yoga och fått börja meditera på mantrat ”Jag är Gud” hörde hur någon andades djupt och lugnt i närheten av henne. Handledaren sade att hon nu höll på att öppna sig för astralplanet, dvs den andliga verkligheten (*Den Nye Dialog*. Nr 28, Århus).

I *Den inre borgen* beskriver Teresa av Avila företeelser som associerar till *makyo*, djävulsvärlden. På den inre resan mot borgens mittpunkt strider hon mot djävulen och olika andar och ger anvisningar för hur de kan prövas och bekämpas (s 138-144). I början av resan ser hon kräldjur, vilddjur och demoner som väsnas (s 31-37).

Det är svårt att säga om den ockulta världsbilden och meditationsteknikerna nått den kristna kyrkan från indiskt eller grekiskt håll. Båda möjligheterna är tänkbara. Smältdegeln var i alla fall Egypten och Alexandria där det fanns en aktiv indisk koloni vid tiden för Jesu födelse och buddistisk mission redan på 200-talet f Kr! Några exempel på beröringspunkter:

Origenes och Plotinos gemensamme lärare Ammonius Sakkas hade vistats i Indien. Forskare visar på likheter mellan Pythagoras och (hinayana-?) buddhism och mellan gnosticism och mahayanabuddhism (Conze, Edward i *The Allure of Gnosticism*. Ed. Robert A. Segal Illinois 1995). Gnostiska sekter dyrkade en inre orm som gav dem vishet liksom *kundaliniormen* i yogan. Irenaeus trodde de förväxlade den med tarmarna! (Against Heresies 1.30). Dessa ”ofiter” såg ormen som en inkarnation av den gudomliga Visheten, Sophia (Birger A. Pearson: *Gnosticism, Judaism and Egyptian Christianity*, s 13). Ibland är det Sonen som är Visheten, ibland den himmelska Modern (jfr den heliga Andan), vars jordiska motsvarigheter är Eva och jungfru Maria. (Jämför Adam 1 och Adam 2 =Jesus Kristus). William Johnston kallar kundalini för *the divine energy*, medan östkyrkliga fäder talar om Sonen som inre gudomliga energier.

Ökeneremiterna i Egypten och Syrien, dit kung Ashoka sände buddistiska missionärer på 200-talet f Kr (O’Neill Kenneth i *The Allure of Gnosticism*, s.190-191 och Glasenapp, *Indiens religioner*, s.194), var de första som använde sig av repetitiva böner med radband liksom heliga män och munkar inom hinduism och buddism. Symeon den nye teologens (949-1022) anvisningar om kroppsställning, andning och fokusering på naveltrakten i Östkyrkans hesykastiska tradition är en kombination av yogans haklås, buklås och bhastrika. Östkyrkans Jesusbön används av Stinissen som modell för kristen djupmeditation. Stinissen nämner en ström som far genom ryggen, nedifrån och upp, en ny kraft som uppfyller och rätar ut ryggraden (*Kristen djupmeditation*, s 140-149). Även Stinissen nämner naveltrakten (152, 156) och hjärtat – båda platser för yogans chakran.

Men också grekerna hade föreställningar om en inre kropp. *What Pythagoras taught was that the truth of the human was an occult self: the soul or ‘psuché’, was not for Pythagoras, merely the life or spirit of the body; rather it was a separate, in many ways opposing force to the physical self. Concomitant to this notion of a separate and distinct soul was a belief in transmigration, reincarnation, and the kinship of all things—this view of the soul as*

the true self allowed for an upward revision of human life and worth and provided a bridge between the heretofore separated realms of the human and the divine: the soul was, if freed from physicality, capable of immortality; the realm of the divine, (Ramsay, B. Pythagoras. Eliade (red.), *The Encyclopedia of Religion*, vol.11, s. 114). Författaren påpekar att dessa religiösa föreställningar kan spåras till nordliga och Indo-iranska kulturer. Pythagoras var känd för sina övernaturliga förmågor: bilokation, förmågan att förutse händelser, att minnas tidigare liv, att kontrollera djur etc. (s 114). Pythagorism förknippas intimt med kulten av Apollo i Delos. Pythias uppmaning var ju ”Känn dig själv”. Uppenbarelseboken kallar avgrundens ängel för Apollyon.

I nypythagorenska och nyplatoniska kretsar förekom *theourgia*, d v s olika handlingar och riter som syftade till att frammana ”gudomliga” och övernaturliga varelser och förenas med dessa. Iamblichus från Syrien, lärjunge till Porfyros som var lärjunge till Plotinos, ser levitation eller s k ”yogaflugning” som ett tecken på besättelse av en ”gud” (Norris, Richard A: ”Theurgy” i *The Encyclopedia of Religion*, vol.14, s. 482). Teresa av Avila är en av de katolska helgon som leviterat precis som yogis och andra österländska ”heliga män”. Jfr ”paranormala fenomen” s 2.

Vissa forskare i vår tid menar att det bakom Platons filosofi i ”Den oskrivna läran” finns en esoterisk lära som utgör den egentliga kärnan i hans filosofi. I Timaios hänvisas den kunskapsökande delen av själen till en plats i huvudet, den modiga till en plats vid hjärtat och den begärande till en plats mellan mellangärdet och naveln styrd av levern, Platserna sammanfaller med chakran i yogan (Höffe: *De stora filosoferna*, s 50, 54-55). Enligt Davis D. Runia: *Philo of Alexandria and the Timaeus of Plato*, s 157 och 259, såg både Platon och Filon människan som ett mikrokosmos av ett levande makrokosmos, ”bios”, uppbyggda av de fyra elementen. Universum beskrivs både som en jättestor växt och som en stor människa. Filon hänvisar till Livets träd i skapelseberättelsen. Människans sinne (mind) relateras till det gudomliga Logos, medan kroppen är uppbyggd av samma element som kosmos (s 260 och 266). Filon har även en exeges av Noas ark, som han, med Platon som förebild, kopplar till människans fysiologi (s 468). Birger A. Pearson menar att Filon och andra judar i Alexandria såg Sophia som en gudomlig kraft, *dynamis*, och att ofiterna, gnostikerna med den inre ormen, tog till sig läran och tolkade den på ett kätterskt sätt (*Gnosticism, Judaism an Egyptian Christianity*, s 13)

Arken återkommer på 1100-talet i en teckning hos cisterciensern Hugo St Victor. Den föreställer världens gudomliga ursprung och mäsklighetens återvändande till den gudomliga medelpunkten via meditation/kontemplation. Arkens centrala pelare, *axis mundi*, är Kristus, livets träd, som når från jorden till himmelen. Hugo lär ha uppmanat sina munkar att stirra på bilden och använde den därmed som en buddistisk *mandala*. (Geels: *Kristen mystik*, s. 105-108). Temat fortsätts av hans efterföljare Richard av St. Victor, som med utgångspunkt i nyplatonisk kunskapsteori undervisar om kontemplationens olika former och stadier i ”Den mystiska arken”. Den kontemplativa uppstigningen till gud innebär en gradvis utvidgning av medvetandet fram till extasen (s 109-110).

I judisk mystik, *kabbala*, sker uppstigningen med hjälp av ett inre ”livets träd”, *sefirot*, som är essensen av Gud. Psykoteknikerna påminner om yogan: andningstekniker och koncentrations- och visualiseringsövningar. Vissa grupper använder sig av ”den mittersta pelarens teknik”, där man visualiserar ett vitt ljus som utifrån tränger ner genom ryggraden via huvudet och passerar fem energicentra av vilka fyra motsvaras av chakran i yoga.

Ovanstående exempel visar att föreställningen om människans inre kosmos eller inre Paradis med livets träd och ormen var allmänt utbredd vid tiden för kristendomens uppkomst och att den levde vidare i den katolska kyrkan. Under medeltiden kopplas den inre trädgården (hortus conclusus) till Höga Visan och ger upphov till en brudmystik, där Kristus antingen är brudgummen (eller enhörningen) som kommer till bruden Maria i rosenträdgården eller Sonen

som föds i jungfru Marias inre trädgård. Rosen kan således symbolisera både Maria och Solen. Så användes också radbandet eller ”Rosenkransen” vid böner till både Maria och Jesus. I grekisk tradition är rosen Afrodites blomma, och romarna använde den i kulten av Venus. En trädgård skyddad av en rosenhäck har sedan gammalt ansetts vara den ideala platsen för ett romantiskt möte. (Winston-Allen, Anne: *Stories of the Rose. The Making of the Rosary in the Middle Ages*. The Pennsylvania State University Press, 1997). I yogans inre mikrokosmos är det Shakti, den feminina kundaliniormen som möter guden Shiva. William Johnston menar att den sexuella energin kan omvandlas till andlig energi (Artikeln i SvD). Johnston tror ju också att kundaliniorkraften är förklaringen till mystikernas erotiska språk (jfr s 2).

”Den inre trädgården” har alltså sitt ursprung i hedniska föreställningar om människan som ett gudomligt mikrokosmos med inre energier som manipuleras i österländsk och västerländsk djupmeditation.

Kyrkpressen i Finland hade den 6 mars 2003 en presentation av Per Mases och kristen djupmeditation

-Den som vill gå in i en djupmeditation behöver kännedom om Kristus, sa Per Mases i intervjun.

Vilken Kristus?, frågar jag då. Är det den inre Kristus, Kristus-jaget som motsvarar Buddha.naturen och det högre Självvet, gudagnistan från den okände Guden, Kristus-ormen som skänker kunskap och inre upplysning, eller Jesus Kristus som frälsar ifrån synd och motas genom tro med föregående eller efterföljande dop. Den inre resan och citaten ur ”Den inre trädgården” tyder på att det rör sig om den förra, den som Johannes varnar för i sina brev. Jesus Frälsaren behövs ju inte om människans väsensgrund redan är gudomlig. Den föreställningen är i högsta grad anti-kristen.

-S:t Antonius sökte ett ”rent hjärta”, sa Per Mases. I tjugio år satt han i en grotta i bön och meditation tills han blev frisk och harmonisk.

Apostlarna hade inte tid att koncentrera sig på sitt eget välbefinnande i tjugio år. De behövde det inte heller – tack och lov. De blev renhjärtade och heliga i och med mottagandet av Jesus Kristus och den helige Ande och kunde sprida evangeliet i lydnad för sin Herre och Frälsare. Mystikernas ”rena hjärta” och ”vakna vila” är synonymer till ett tomt medvetande, det tillstånd som mystikforskarna kallar för Pure Consciousness Event (PCE).

-Vi går samma väg som zenmediterarna men i kristen mystik förlorar jag inte mitt jag eller mitt samvete utan ställs som jag är inför Guds kärlek. Allt handlar om kärlek, sa Mases.

Vilken kärlek? frågar jag mig. Guds kärlek som sammanfattas i Jesus Kristus? Guds kärlek som ödmjucar sig i trohet till Fadern och lydnad för hans Ord? Guds heliga kärlek som avskyr främmande gudar? Eller Dalai Lamas kärlek och toleranta budskap om enhet, en kärlek till en gud som förföljer judar och evangeliskt kristna över hela världen, inklusive ortodoxa och katolska länder? En kärlek som samlar avgudadyrkare till gemensamma möten i Assisi? En kärlek som vill återföra alla kristna till den heliga katolska kyrkan? En kärlek som ser klosterrörelsen i Sverige som en ”gerillarörelse”, som en man med anknytning till ett svenskt kloster uttryckte det för mig. Vem är i så fall befälhavaren?

Min personliga reflexion kan fortsätta med fler frågor. Är det en tillfällighet att många katolska och protestantiska mystiker utövar zenmeditation? Är det en tillfällighet att en del av dem också är frimurare eller liberalteologer? Är det en tillfällighet att Sigtuna-stiftelsen överlämnade en medalj till Dalai Lama under dennes besök i Sverige? Är det en tillfällighet att yogans radband, *malan*, sprids under det fromma namnet Frälsarkransen? Är allt detta bara tillfälligheter eller en lömsk strategi av en synnerligen aktiv antikristen motståndare som vill förvända synen på Jesu lärjungar genom infiltration av ockulta krafter?

Jag är medveten om att det här kan låta märkligt, men om vi verkligen tror på Bibelns ord om en andlig kamp på liv och död, är detta frågor som vi måste våga ställa. Om vi tar Bibeln på allvar, kan vi inte bortse från alla förutsägelser om avfall i den yttersta tiden, uppmaningar till att bevara den ”sunda läran”, det man ”hört från begynnelsen” och varningar för villfarelser, lögnpredikanter och villolärare som skall utgå från de egna leden. Vi måste skilja mellan ”döma” och ”bedöma”. Vi kommer alla att bli dömda av det ord som Jesus talat, säger han själv. Men det är vårt ansvar att bedöma, pröva, allt mot Ordet. Vi ska vara salt och ljus. Saltet konserverar det färskta evangeliet och ljuset avslöjar mörkret.

Jesus Kristus omtalar sig själv som det Sanna Ljuset. Alltså finns det också ett falskt ljus. Detta Lucifer-ljus gör allt för att underminera tron på Guds ord och på Jesus som Guds Son och världens ende Frälsare.

Jesus är förebilden för ett sant lärjungaskap. Han visar oss att sann kärlek och ödmjukhet innebär överlåtelse, trohet och lydnad. Hans nära och naturliga relation till Fadern skulle bli vår genom den helige Ande, kärlekens och Sanningens Ande, som skulle påminna oss om allt Jesus sagt. Därför har den kärleken sin lust till Sanningen (1 Kor 13:6), den bekräftar Ordet, lyfter fram Sonen och ärar Guds Lamm. Jesus ödmjukade sig under Faderns vilja och var lydlig intill döden på korset. Han förmedlade det goda budskapet i ord och handling. Han var barmhärtig mot syndaren men dömde synden. I helig vrede rensade han templet och dömde fariseismen. Han gav oss uppdraget att fortsätta verket, bevara och sprida det trosskapande Ordet och fostra lärjungar i tron på Honom. Sann väckelse kännetecknas av allt detta.

I 1 Tim 4:1 refererar Paulus till Anden som säger att många i kommande tider skall avfalla till villoandars och onda andars läror. Det är just det som sker på ett sofistikerat sätt i vår egen tid. Den farligaste villfarelsen är den som är mest lik originalet. Därför måste vi bli tydliga i vår bekännelse. Vi måste välja mellan Jesu undervisning och ”onda andars läror”. Det viktigaste valet gäller människosynen. Utgår det onda från människans hjärta, såsom Jesus säger (Matt 15:19 och Mark 7:21), eller är hennes hjärta lika med gnostikernas gudagnista? Behöver vi den inre reningen i Lammets blod, den omskärelse av hjärtat och den pånyttfödelse av vatten och Ande som Bibeln talar om - då den helige Ande tillförs oss utifrån - eller behöver vi bara borra oss inåt till vårt dolda, gudomliga Själv med hjälp av olika meditations-tekniker?

Vi kan inte tala om Jesus som dörren och den enda vägen till Fadern av nåd genom tro samtidigt som vi följer österländska och ockulta vägar till ”gudsmöten”, vägar där Frälsaren inte behövs annat än som ett mantra bland andra gudanamn. Även om Gud från början skulle ha lagt ned *dolda* potentialer i människan, får vi inte använda oss av dem. Att äta av den *förbjudna* frukten innebär fortfarande uppror och olydnad mot Gud. Som medarvingar till Jesus har vi däremot tillgång till hela Guds potential genom den helige Ande.

Jag undrar om den s.k. ”ökenväckelsen” verkligen var en biblisk väckelse, som födde och fostrade lärjungar till Jesus själv, Ordets hörare och görare ivriga att sprida Guds evangelium? Eller vallfärdades man ut i öknen av andra skäl, för att se märkliga varelser med övernaturliga förmågor och själv få del av gudomliggörande tekniker?

Jesus lärde sina lärjungar att be till ”Fader vår som är i himmelen”. Varken Han eller apostlarna nämnde inre energier eller andningstekniker. Tvärtom finns det i NT flera utsagor som talar emot den mystiska traditionen. Om någon säger att Människosonen finns i öknen eller i de inre rummen (εν τοις ταμειοις, Matt.24: 26) ska vi inte tro det, säger Jesus och när vi ber ska vi inte rabbla tomma ord (μη βατταλογησητε) som hedningarna (Matt.6: 7). Uttrycket kommer enligt ”The New Analytical Greek Lexicon” från ordet βαττος, som betyder ”a stammerer” och βαττολογεω är det samma som ”to stammer”, ”to babble”, ”to use vain repetitions”, vilket är en god beskrivning på hedningarnas och mystikernas repetitiva mantra-liknande böner. Paulus varnar Timoteus för lögnpredikanter som förbjuder äktenskap och avhåller sig från all slags mat (1 Tim.4: 2-3), för ”kroppslig disciplin”/ ”lekamliga övningar”

gagnar till intet (Bibel 1917), men gudsfruktan till allt (1 Tim 4:8). Celibat, askes och vegetarianism leder alltså inte till en fördjupad andlighet. Timoteus skall vidare vända sig bort från oandliga tomma ord (ljud), som kommer från den falskeligen såkallade kunskapen, ”gnosis” (1 Tim 6: 20). I 2 Tess.2: 9-10 skriver Paulus om lögnens alla kraftgärningar, under och tecken som förleder dem som inte har kärlek till sanningen. Bibeln ger många exempel på tecken och kraftgärningar genom en annan kraft än Guds helige Ande, t.ex. undren som Faraos trollkarlar och Simon Magern utförde.

Jag kan inte tro att det var Guds Ande som fick mystiker att sitta på pelare eller i grottor i tiotals år på jakt efter egen gudomliggörelse. Guds Ande fogar samman lemman i Kristi kropp, varandra till tjänst, att leva i världen och sprida det goda budskapet om rättfärdiggörelse av nåd genom tro på Jesus Kristus, att utrustade av Anden fortsätta Jesu verk till befrielse och upprättelse av mänskligheten, vilket också leder till en riktig förvaltning av skapelsen. Jag tror inte heller att Guds Ande visar på samma tekniker som i främmande religioner och ockulta rörelser. Guds Ande vet vad i människan är: inte ett gudomligt Själv, utan orenhet, onda tankar m.m. såsom Jesus säger. Det Sanna ljuset uppenbarar därför hjärtats mörker och pekar på Guds Lamm, som tar bort världens synd. Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son för att var och en som tror på honom inte skall förgås utan få ett evigt liv. Reningen i Lammets blod är förutsättningen för ett andefyllt liv och ett evigt liv. Och Guds suveräne Ande blåser dit Han vill.

Men den introverta mystiken, som många andliga vägledare förespråkar, har varken behov för Bibelns Son eller Ande. De finns redan inbyggda i varje människa som ett gudomligt Kristus-Själv, kundalinikraften eller kosmisk energi som frigörs med hjälp av djupmeditationens olika tekniker. Denna ”kristna mystik” avviker från biblisk kristendom i s g s alla avseenden: världsbild, gudsbild, människosyn, synen på synd och frälsning, bön och lärjungaskap. Den har transformerats till likhet med New Age, österländsk mystik och många ockulta traditioner och därmed de facto blivit en del av ett världsomfattande anti-kristet nätverk – men i kristen språkdräkt.

Ur ett mikro-makrokosmiskt perspektiv blir den inre resan ännu allvarligare, för då har den inre kundaliniormen sin makrokosmiska motsvarighet i den stora draken, ormen från Paradiset, som förvränger Ordet och lockar till gudomliggörelse i egen kraft – precis som vid det första syndafallet, ormen och draken som enligt 1 Mos.3:15 och Upp.12:17 strider mot kvinnans säd / barn, ”mot dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd”.

Jag har varit en sann ekumen ända sedan jag i vuxen ålder kom till tro genom att läsa Bibeln. Under studietiden jobbade jag som au-pair i ett katolskt kloster, Convent of the Sacred Heart, i Oxford. När jag fått besök av katolska vänner har jag tagit dem till gudstjänst i katolska kyrkan vid Heden. Jag är medveten om att det finns både karismatiker och sant troende inom den katolska kyrkan, att det finns en blandning av allt och intet i alla samfund, men som kristna måste vi ta avstånd från alla former av ockultism. Ockultism motverkar evangelisk kristendom, hindrar människan från att se betydelsen av Jesu försoningsdöd på Golgata kors. Det vittnar Tom Walker om i häftet *The Occult Web*. (Walker, som var en av förgrundsgestalterna i den anglikanska väckelsen i Birmingham, besökte Åh stiftsgård 1993.) Vi får inte glömma att reformationen var nödvändig. Den medeltida kyrkan hade fjärrmat sig från biblisk kristendom och en del avarter lever kvar. Vi vet också att Katolska kyrkan fortfarande ser sig som den sanna moderkyrka som alla andra kyrkor och samfund bör återvända till. Därför kan jag tyvärr inte heller lita på att de ekumeniska strävandena är äkta och på lika villkor.

Vi har blivit anförtrodda ett budskap som leder till evigt liv. Det är viktigt att det budskapet bevaras.

Solveig Hendriksen